

מדור בו ידובר על צפורים שאינן צפורי-נפש ועל נכסים שאינם נכסי-צאן-ברזל, על הכל ועל לא כלום — על האובעיקר על דא.

חבר טרושקובסקי אוהב תוכים, ד"ר רלבג כלבים, ואלוהים - נשים יפות

גבר או עכבר ?

לא איכפת לנו שהקרקס של הארשה הוא קרקס גדול, שיש בו 70 אמנים, שאמנות הקרקס בכלל מפותחת מאד בפולין וברוסיה, שיש להם בית-ספר בו עובדים על 40 תלמידי 250 מורים גדולים. שמשכורתו של אמן קרקס היא מצויינת, שהוא עובד רק שבעה חודשים בשנה, משתלם חודשיים וחצי וחודשיים נמצא בחופשה. שהוא מועלה או מורד בדרגה כל שנה, לפי קביעת הוועדה הממשלתית. שחברי הקרקס מקבלים משכורת כאן, ובשובם תחכה להם משכורת של שלושה חודשים. לא התרגשנו לשמוע שחברי הקרקס פונים למנהל, מר אורלי, בתואר פאן דירק-טור (אדון מנהל), ומשכנו בתפנינו לשמוע שמנהל הוירה החביב, מר שארנו, יליד מרסיי, הוכרח בפולין להסב את שמו לשארנוצקי.

מה שעניין אותנו, הוא האם באמת יגור זאב עם כבש. האם יש אידיאלוגיה מאחורי מספר זה, בו מופיעים עורב וחתול כשהם משחקים בתופסת, כלב מל-קק חתול, חתול מלקק עכברים, ויונים מתעופפות מעל לראשו. היינו מוכרחים לשמוע זאת מפי המאלף עצמו, החבר יוזף טרושקובסקי.

קודם כל, שיהיה ברור שהוא איננו יהודי. הוא אמנם מדבר קצת אידיש והוא קורא לעצמו בהלצה יוסיל, אבל הוא איננו יהודי. כמה מילדיו הטובים ביותר הם יהודים, אבל הוא איננו יהודי. הוא גוי גדול ורחב בן 66, חמשים שנה במקצוע. הוא לובש חליפה חומה וחולצה ירוקה, ונושא בגאחה מדליה שהעניק לו שר-התרבות ההונגארי בשנת 1954, אחרי שראה את המספר שלו ואמר שהוא עמוק מאוד, שזה לא קרקס פה. זה סוציאליזם.

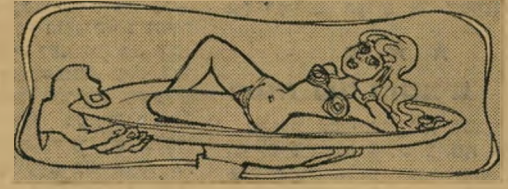
כיותר פניחן לא היו חלקים ורעננים במיוחד. לבושן לא תאם את דרישות רחוב דינונגו, ושערן של רבות מהן היה זקוק לטיפול מידי נמרץ. אולם כל זה לא הדאיג אותנו ביותר. היינו מרותקים להרצאתו של מסייה דאטן על השד הנשי.

„בתנ"ך מבררים על שני קישוטים עיקריים של אשה. השיער והשדיים. חוזה יפה הוא חלומה של כל אשה... הר"ר קינטי טוען במחקרו, ש 80% מן הגברים האמריקאיים מעוניינים בשדיים. אני לא אוהב שדיים, כי אם דבר אחר. המנטליות הצרפתית אינה ילדותית כל-כך. אני מקוה ומאחל לכן, גב"י רותי, שלא תכירו גברים אמריקאיים באופן אינטימי. לגבי דידי, העובדה שהם אוהבים כל-כך שדיים, מוכיחה רק שהם אוהבים חלב. האירופי אוהב את החזה, אך אינו משתגע לגעת בו.”

הגברות שתו בצמא את דבריו, גם כאשר החל להסביר שאפשר, בעצם, לפתח חזה נפול או קטן בעזרת תכשירים חיצוניים, כקרמים המורכבים מחור מרים שונים. הן לא עשו רושם שקלטו את שמות בית-המרקחת שהפריח לעומתן. גברת אחת שאלה מה בנוגע לניתוחים פלאסטיים. הניתוח, אמר, איננו מסוכן, כי הוא ניתוח עם דם. „לא מתים מזה, אף אשה לא מתה מניתוח פלאסטי בשד”, הרגיע אותן, אך התרה: „אבל עליכן לדעת, נשארות המון צלקות, וזה לא מעורר תיאבון.” הבחנו בעליל שכמה גברות מחחירות. „האם נכון הדבר שכל נערות ה-Bluebell בליזו הן מנותחות בחוזה?” חקרה גברת אחת.

המעודן אולי מדי, „לא. הן אנגליות. ועוד פרוטסטנטית, נוסף לכל הצרות. זה לא מספיק כדי שיהיה להן חזה קטן? כשנישואי, אמר, „אראה לכן כיצד לעסות את השד. מי מוכנה להשליך לי את שדה? בואי.” אמר

„אחד העובדים של בית-החולים”, שמענו בחלחלה, „נכנס לבית-החולים, עשה לעצמו כינוס פרטי, פתח שם אורחת והוא משכיר סוסים. קיבלנו ציפיינוי נגד האיש. הוציאו אותו פעם בכוח.” סיפר בעדינות יורד אגודת צעיר בעלי חיים, „אך הוא נכנס ופלש שנית ויושב שם עד היום. אבל הוא איננו יחיד. אחד פתח גפחיה לפירול סוסים. אחת אחרת מוכרת שם מספוא. אשה אחת סתם גרה שם. עלינו לפנות אותם. אין להם שום זכויות. הם סתם פולשים. אם נרצה להש-תמש נגדם בכוח, נוכל לעשות זאת במצפון נקי. זהו מקום-עבודה, לא מקום-מגורים.”

בית-חולים לבעלי חיים, הסביר לנו ד"ר רלבג, הוא אחת הפעולות העיקריות של אגודת צעיר בעלי חיים. אמנם יש לה כעת מקום בנחלת-יצחק, אולם אין זה בית-חולים. זה בעיקר מקום לחזקת כלבים בודדים. החזקת כלב כזה עולה כ-90 אגורות ליום, שלא לדבר על שכר דירה של 60 לירות לחודש לכלב. לפעמים מצליחים למכור מן המקום כלבים. בשנה שעברה הרוויחו 414 לירות ממכירת כלבים.

נאומו המלהיב של היו"ר התקבל בהתלהבות — לאחר שרורגם לגרמנית, כמוכרן. התכרסם לא התנגדו להעלות את דמי-החבר מ-6 ל-12 לירות, וזה יפה מאוד. הגברת שציינה כלבים לדידינו קמה ואמרה שהיא רוצה לומר משהו. „זאת גברת חלשינסקי. היא היתה פעם בצבא הבריטי”, לחש לנו שכננו האחר, מר חילי כהן. הגברת חלשינסקי, למרבה הפלא, דיברה עברית צחה. לא מספיקות כל הפעילויות האלה, קצתה מן הראוי היה שכמה יצרנים יתרמו טורים בעתונים, כדי שאחר הוטינריים יכתוב טור ויתן עצות לחברי-האגודה. ועוד משהו, חשוב הרבה יותר. הניע הזמן להקים קופת-חולים לכלבים וקרן-חופשה. שכל כלב יוכל להיות במעון מיוחה, לפחות עשרה ימים, בהם יוצא בעליו לחופשה. הרבה ראשים ניגעו לאות הסכמה.

לאסיסטנטית שלו, „תני לי את השד החמוד שלך. אני מבטיח לך להחזיר אותו.” הוא עיסה בתנועות ידיניות וסיבוביות את שדה החמוד, מבלי שהתפסטה. „העיקר”, הסבירה, „הוא לא לגעת בפיטמה, ולא לצבוט, כפי שהגברים הברוטליים אוהבים לעשות.” ענינו של מר דאטן בנשים הוא מקצועי גרידא. אין הוא מתרגש כלל וכלל מנוכחותן של גברות בחברתו. הוא גומר בלחות את הרצאתו, מודה להן ואמר להתראות. הוא ניסה לשכנע אותנו, מאוחר יותר, שהוא רואה לעצמו שליחות ללמד את בנות יהודה יופי. הוא בעל מבקדה ומכוון-יופי בפאריס. הוא למד רוקחות, אך מבקש שנכתוב שהוא כימאי-ביולוג. „אל תכתבו רוקחות. תיכף חושבים על מחלות. אסור לחשוב על מחלות ביופי.”

פאן טרושקובסקי עצמו טוען שהוא לא יודע אם זה סוציאליזם או לא. על כל פנים הוא התחיל בזה עוד בשנת 1916. הוא היה אז תלמידו של דורוב הגדול. או אילף תוכים. היה לו מספר בו נראה בית קטן בווער, והתוכים הם הכבאים והמציליים. כעת אין הוא יכול לצערו, לאילף תוכים. הם יקרים מאד בפולין. אפשר אמנם לקחת יונה, אבל יונה היא טפשה. תוכי מוכן כעבור שבועיים. יונה רק אחרי חצי שנה.” הוא אוהב מאד לעבוד עם עכברים אפורים, אולם הקהל איננו אוהב עכברים אפורים. „הייתי מוכרת לעבוד עם עכברים לבנים, למרות שהאפורים קלים יותר לאילוף. הלבנים הם מטומטמים. האפור נועז יותר. הוא מוכן לקפץ מן הקומה השניה. הלבן מודון מדי.” על המספר הזה עכב כשלוש שנים. רציתי לאילף מאד גם פשפשים, אבל היינו מוכרחים, לשם כך, לתת משקפות. זה יותר מדי.

פאן טרושקובסקי הוציא בידינו המגור-ידות חפיסת קאמל מכיסו ואמר שאולי, פעם באחרית הימים, יהיה דוקינים בש-לום. אבל גם אצלו לא הכל חלק. היות הקטנות שלו חיות בשלום רק בזירה — מאחורי הקלעים הן חזרות להיות זאב וכבש. „פעם אכלו לי נמיות ארבע תר-נגולות בנסיכה”, א"מר לנו בעצב רב.

שאלנו אותו בעדינות ובהשתתפות אם טיהר את הנמיות. „לא. רק הענשית אותן במניעת ממתקים. יש לי שיטת פרסים. זוהי שיטה אינדיבידואלית. כלבים מקבלים פרסים. עכברים לא. מה עכבר מטומטם כזה מביץ? איננו מעניש אותם. כלב, סוס, נמר, אפשר להכות. אבל עכבר לא תופס את זה, למרות שחולרע כוה של עכבר עובד יכול לקלקל לי את כל המספר. אבל אני אוהב את החיות שלי, פשאקרב!” אמרנו סליחה, מה זה פשאקרב. „דם הכלב”, הסביר המתרגם. זוהי קללה, אבל הוא לא התחנן.

ללמד בנות יהודה יופי

מר ז'אן דאטן הוא צרפתי מקסים, בעל רעמת-שיער לבנה, פנים מופתעים מאד, מנוקל אלגנטי ואספרי צרפתי. מר דאטן הוא גם אסתטיקן וקוסמטולוג. שבא להרצות באזני כמה קוסמטיקאיות — תמורת 250 ל"י לנפש 21 שיעור — על בעיות הקוסמטיקה המודרנית. לעומת מסייה דאטן ההדור, לא היו הקוסמטיקאיות, אוחזות בגושגו בהרצאה בבית ציוני אמריקה. אסתטיות

שמחנו לשמוע מפי גובר האגודה שיש 600 חברים משלמים. שחברות הדלק בארץ תרמו 1000 לירות לאגודה, שהוצאות האדמיניסטרציה עלו על 330 ל"י, הוצאות עובדים 200 ל"י, הוצאות משפטיות לתחזות בית-החולים — 364 ל"י, רפואות 60 ל"י, תחבורה, כולל הורדת חתולים מאימרות העצים — 118 ל"י, והקומיסיון של הגובה 54 ל"י. באבאק'ש כ-4000 לירות. היו"ר שאל בנימוס אם יש שאלות. גברת עצובה אחת קמה ואמרה שהיא רוצה לשאול כאן מדוע משמידים כלבים גועים חפים-משע. השמידו לה את הכלב שלה. האדון חילי כהן קם ומחה בתקיפות: כאן לא שאלה של כלבים גועים, כי אם בעלי-חיים בכלל. אשה אחת על-דינו לחשה „סנוביזמוס.”

הגברת חלשינסקי אמרה שאין דבר, גם כלבה מת בנסיבות טראגיות. שאלנו אם התאבד, והיא הסתכלה עלינו בבוז. ובכן, ייעצה לגברת האבלה, התרופה היא לקחת מיוז, אבל מיה, כלב חדש. האבל לא יחזיר אותו לחיים, ותכל על כלב שיישאר בלי בעלים.

איננו סבורים שנוכל לסלוח לוטינרי המתחז, הד"ר פורטוגלי, שנכח במקום, כשענה לנועז בן 16 שהתלונן על שבאו מן העירייה לקחת את כלבו, שנשך אדם, בתי בה צרה מדי וכלבו היה מושלם; „הארגו לא מספיק גדול שביילך? או קח טכסי”

בלי מוסר כליות

אנחנו משתגעים אחרי כלבים. איננו יכולים לעבור ברחוב ליד גברת הדורה עם כלב מבלי למצמץ לו בשפתיים, להתפעל מגונו ולשאלו בן כמה הוא. ואנו בהחלט סבורים שזהו ידיו הטוב ביותר של האדם, וכלב מי שלא חושב כך.

לכן ויתרנו על מערבון כדי להיות באסיפה השני תית של אגודת צעיר בעלי חיים שהתקיימה, בשבוע שעבר, בבית תבורי. סקרנו בסיפוק את קהל הנוכחים — 50-60 באולם, שהיה מורכב בעיקר מגברות בין שני גילים וגינלמנים קשישים בעלי הדרת-פנים. התפעלנו מציווי הכלבים הגועים שצויה על פיסת נייר הגברת בעלת החות התקיים שיאבה על ידינו, והקשבנו ברעט לדברי יושבי-ראש האגודה, הד"ר